

Ο μεταφυσικός (δαιμονικός) χαρακτήρας της πρόσφατης κρίσης... (Α')

/ [Πεμπουσία](#)

Image not found or type unknown

...μάλλον και της οικονομίας συλλήβδην. Οι συζητήσεις δίνουν και παίρνουν εδώ και χρόνια, από άσχετους και ειδήμονες, από ειδικούς έως πρόχειρους αναλυτές της στιγμής ή περιστασιακούς λόγω της υπερβάλλουσας ανάγκης. Δεν έχει ωστόσο καμιά σημασία, ως φαίνεται, ούτε το ποιόν των πλείστων όσων «οικονομολόγων» γεννήθηκαν από τη μεταπολιτευτική κρίση ούτε, πολύ περισσότερο, αυτό του περιεχομένου των λόγων τους. Και τούτο διότι η κρίση, ως και κάθε συναφές ιστορικό μέγεθος, απλά μας ξεπερνάει όλους κατά πάρα πολύ.

Σε μια τέτοια συζήτηση βρέθηκα αυτές τις μέρες εξ ανάγκης και, ως εικός, ουχί εξ επιθυμίας. Οικονομολόγος δεν είμαι, αλλά και οι προβληματισμοί και τα ερωτήματα που έθεσα έμειναν αναπάντητα, ακόμη και από τους πλέον εκεί διακηρύσσοντες τη σχετοσύνη τους επί του θέματος.

Θα αναφέρω ενδεικτικά μια παλαιότερη απλή μαθηματική και άκρως λογική προσωπική προσέγγιση πάνω στα σχετικά ζητήματα, πριν προχωρήσω στις σκέψεις επί των σημερινών οικονομικών πραγμάτων. Στις μέρες λοιπόν του **χρηματιστηριακού μεσσιανισμού**, τον οποίο εισήγαγε με απόλυτα εγκληματική - τουτέστιν διαβολική - πρόθεση και μαεστρία η εκλεγμένη εγχώρια πολιτική ηγεσία - ίσως καθ' υπαγόρευση και σε συνεργασία με ξένα κέντρα, αυτό όμως μένει να το αποδείξει η ιστορία των μεταγενέστερων - την ώρα μάλιστα που οι προσδοκίες και τα ουτοπικά οράματα της άπληστης μάζας είχαν φτάσει στο απόγειό τους, η εμή ελαχιστότητα προέβη στην ακόλουθη απλούστατη συλλογιστική: είναι δυνατόν να κερδίζουν όλοι και να μην χάνει κανείς; Και αν κερδίζουν, από ποιον (χαμένο ή χορηγό έστω) εισπράττουν τούτο το ευτυχές και επιδιωκόμενο ανά τους αιώνες και από όλους ζητούμενο; Το τραγικό και παταγώδες σπάσιμο της χρηματιστηριακής εκείνης φούσκας επικύρωσε απλά την πραγματικότητα της *εικονικής - φανταστικής - δαιμονικής οικονομίας* που ζούμε.

Ας πάμε στο σήμερα. Τα κράτη χρωστάνε, διότι δανείζονται. Αρχίζουν λοιπόν και πάλι ερωτήματα νηπιακού ίσως χαρακτήρα, όχι όμως και ανούσια ή επουσιώδη: **από ποιον ή ποιους δανείζονται;** Κατά δεύτερον, οι δανειστές αυτοί, εφόσον είναι φυσικά πρόσωπα, ένα ή περισσότερα, πώς κατόρθωσαν να γίνουν, ατομικά ή έστω και σε σύμπραξη, τόσο ισχυροί, ώστε να δανείζουν ένα ή περισσότερα *ολόκληρα κράτη*; Δεν έκανα, εξ όσων θυμάμαι, περισσότερες ερωτήσεις στους προχθεσινούς συνδαιτυμόνες. Οι απαντήσεις που έλαβα, αναμενόμενα αόριστες, άστοχες, νεφελώδεις, ανακριβείς και εξάπαντος ανεπαρκείς.

Η δική μου τοποθέτηση ομολογή με εκείνην που θεωρώ ότι υφίσταται και στην αμέσως προαναφερθείσα περίπτωση του ελληνικού χρηματιστηριακού κραχ: το λογιστικό χρήμα, το πάντη εικονικό, καθαρά μεν ανύπαρκτο, υπάρχον δε μέσα στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές οικονομικών τραστ, υπερκρατικών ομώνυμων οίκων και τραπεζικών επιχειρήσεων, καθιστάμενο (φονικό) όπλο στα χέρια των εκάστοτε ισχυρών και κρατούντων της γης.

Οι στοιχειώδεις ερωτήσεις που έθεσα προηγουμένως ίσως είναι αστείες για έναν τελειόφοιτο ή και απλό φοιτητή ενός οικονομικού πανεπιστημίου. Ωστόσο γιατί δεν απαντιούνται ποτέ, αν είναι τόσο απλές και αυτονόητες; Και δεν είναι μόνον αυτές. Μια απλή περιήγηση στο διαδίκτυο μπορεί να συλλέξει πληθώρα σχετικών (ρητορικών εν τέλει) ερωτημάτων, τα οποία συνηγορούν σε ένα ενιαίο συμπέρασμα, στο οποίο φαίνεται να οδηγούμαστε αναπόδραστα μέσα από την παρατήρηση των διαχρονικώς τεκταινομένων: σε έναν **αποφασισμό του κακού**. Η ανυπόστατη οικονομική ισχύς ενίων - ολίγων ή ελαχίστων σε συγκριτική πάντοτε παγκόσμια κλίμακα - σε συνδυασμό με τα συμφέροντα και τη στρατιωτική

- κρατική δύναμη, είναι η ερμηνευτική δικλείδα με την οποία, ίσως και εξάπαντος αμυδρώς, θα μπορούσε κάποιος να αρχίσει να ξετυλίγει το κουβάρι της προκειμένης δαιμονικής Αριάδνης.

Οι απλοί συλλογισμοί, ως οι ημέτεροι εν προκειμένω, οδηγούν συνήθως στην επίλυση και των πλέον σύνθετων προβλημάτων και, όπως θα φανεί, είναι πράγματα κοινωνούμενα από πολύ κόσμο, οπότε μάλλον δεν πρόκειται για περίπτωση εξατομικευμένων προσεγγίσεων ή μεμονωμένων εξηγητικών ιδιορρυθμιών. Θα αναφέρω ενδεικτικά ένα δυο παραδειγματάκια από τυχαία αλίευσή τους στο internet:

«ερώτηση 1: πώς γίνεται και ενώ το Λουξεμβούργο, η Αγγλία, η Ελβετία, το Βέλγιο, η Γαλλία, η Δανία και η Αυστρία έχουν μεγαλύτερο ποσοστό χρέους από εμάς, αυτοί να μην χρειάζονται σώσιμο, αλλά αντίθετα έρχονται να σώσουν εμάς;

Ερώτηση 2: πώς γίνεται το Αφγανιστάν με περίπου μισόν αιώνα συνεχείς πολέμους να έχει μόνο 23% του ΑΕΠ του χρέος, την στιγμή που ξέρουμε ότι ένας πόλεμος μερικών ημερών μπορεί να «ξετινάξει» μία χώρα;

Ερώτηση 3: πώς γίνεται να χρωστάνε 29% το Κουβέιτ, 54% το Μπαχρέιν και τα Αραβικά εμιράτα 56% τη στιγμή που είναι παγκόσμιοι προμηθευτές πετρελαίου;

[...]

Ερώτηση 5: πώς γίνεται η Νορβηγία με 143% χρέος να μην έχει πρόβλημα και να μην χρειάζεται σώσιμο ή περικοπές;

Ερώτηση 6: γιατί οι παγκόσμιοι δανειστές δεν ανησυχούν μήπως χάσουν τα 13, 5 τρις που χρωστάνε οι ΗΠΑ, τα 2 τρις που χρωστάει το Λουξεμβούργο, τα 9 τρις που χρωστάει η Αγγλία (κλπ, κλπ) αλλά ανησυχούν για τα 500 δις που χρωστάμε εμείς;

Ερώτηση 7: πώς γίνεται και ολόκληρος ο πληθυσμός της γης χρωστάει το 98% των χρημάτων του;

Ερώτηση 8: ποιοι έχουν τόσα πολλά ώστε να «αντέχουν» να δανείσουν τόσο πολύ χρήμα;

Ερώτηση 9: πού τα βρήκαν τόσα χρήματα;

Ερώτηση 10: γιατί τα χρήματά τους δεν συμμετέχουν στο ΑΕΠ της χώρας τους»; [\[1\]](#)

Η πλεονάζουσα απορία της ανθρωπότητας **έναντι του υπερβατικού κακού** θα

επιτείνεται - δυστυχώς αναπάντητη μέσα στην ανημπόρια του φορέα της - ολοένα και περισσότερο με την πάροδο των ετών. **Η έλευση των εσχάτων, άλλωστε, θα έχει κατά την ιωάννεια προφητεία και οικονομικό χαρακτήρα (Αποκ. 13:16-17).** Σε κάθε περίπτωση, η μεταφυσική και ο αποφατισμός είναι η βάση στην οποία φαίνεται ότι πρέπει να εξηγούμε όχι μόνο τα θεία, επουράνια και πνευματικά, αλλά και αυτά τα απλά, τα καθημερινά, τα ανθρώπινα. Η μεταφυσική τούτη, ωστόσο, διάσταση δεν έχει την έννοια της αδυναμίας εντοπισμού και περιγραφής των γενετικών και αιτιακών καταβολών της πολύμορφης κακότητας. Ο προσδιορισμός τους μπορεί βέβαια να μην είναι ακριβής ή εύκολος, αλλά είναι οπωσδήποτε εφικτός και ορατός στην τραχύτητα, στην επιθετικότητα και στα επώδυνα αποτελέσματα του φαινομένου. Για την ορθόδοξη παράδοση είναι δεδομένος παρά την ασαφή και αδιόρατη προσέγγιση των κινήτρων και της αβυσσαλέας εκπόρευσης του κακού μέσα από τα βάθη των προαιρέσεων των κτιστών έλλογων όντων. Πρόκειται, για να το πούμε πιο απλά και ξάστερα, για το *μυστήριο της ανομίας* (Β' Θεσ. 2:7), του οποίου φορείς είναι ο Εωσφόρος, οι δαίμονες και οι συνεργάτες τους άνθρωποι.

Ενδεχομένως για κάποιους τα παραπάνω ανήκουν στον χώρο της γραώδους μυθολογίας και της συνωμοσιολογίας, οπότε θα τα αντιπαρέλθουν με σχετική άνεση ή θυμηδία. Τα πράγματα όμως τούτα δεν είναι τόσο φαντασιώδη ή ανυπόστατα, όχι διότι τα δεχόμαστε σαν δόγμα απορρέον μέσα από την Γραφή, αλλά επειδή τα βλέπουμε μπροστά στα μάτια μας, εκτός και αν είμαστε τυφλοί, γεγονός που ισχύει απόντος του Αγίου Πνεύματος (Ματθ. 15:14).

Μιλήσαμε προηγουμένως για *χάρτινη οικονομία*. Μέσα από τις ψεύτικες επιταγές και μετοχές του συστήματος τούτου, του όντως φανταστικού και ανύπαρκτου, οι «άρχοντες» του κόσμου τούτου (Ιω. 12:31) μετέχουν στη διακυβέρνηση των λαών και στην πολυεπίπεδη εξόντωση της ανθρωπότητας με απώτατο στόχο τον αιώνιο *συγκολασμό* τους (Ματθ. 25:41).

[1] http://enomenoibloggers.blogspot.com/2011/04/blog-post_17.html